

Cái Sự Nhầm ...

Trần Quang

Từ ngày về hưu, căn nhà của ông Lạc trở nên vắng lặng hẳn. Còn đâu những cuộc viếng thăm dồn dập vào các buổi tối nhất là vào những dịp lễ, Tết với những túi quà linh tinh mà tất cả chỉ là có để đựng cái nhỏ hơn nhưng “chất” hơn - phong bao.

Từ ngày về hưu, căn nhà của ông Lạc trở nên vắng lặng hẳn. Còn đâu những cuộc viếng thăm dồn dập vào các buổi tối nhất là vào những dịp lễ, Tết với những túi quà linh tinh mà tất cả chỉ là có để đựng cái nhỏ hơn nhưng “chất” hơn - phong bao.

Đúng là phong bao chứ không phải phong bì như người ta hay gọi. Con John cũng đỡ vất vả học lên báo hiệu mỗi khi thấy mấy vị khách thập thò ngoài hàng rào, giờ đang nằm ghéch mõm mắt lim dim cuộn thu lu trong góc nhà. Nhớ lại có dạo khách đến nhiều quá, dồn dập, có đám phải ngó nghiêng tận ngoài ngõ chờ tốp này ra để tốp kia kịp ập vào. Một không khí thật khẩn trương và cũng không kém phần quyết liệt bởi vì ai nấy đều phải chạy đua với thời gian và tốc độ để thành kẻ đến trước trong khi cả chủ nhà lẫn khách đều không muốn có những cuộc gặp gỡ bất đắc dĩ tại nơi đây... Cuối cùng chỉ béo “anh chàng còi” là bảo vệ của khu nhà này. Nhờ sự láu lỉnh, tháo vát nên những thông tin kịp thời của anh ta về tiến độ tiếp khách trong nhà Xếp giúp cho người đến đỡ vất vả, lúng túng không biết tiến lui ra sao để khỏi cụng nhau trong cái ngõ dẫn vào nhà Xếp.

Giờ thì hết rồi còn đâu cái không khí khẩn trương dạo đó. Chắc là đâu đây ở một nơi nào đó trên đất Hà thành này nhịp điệu quay cuồng của các cuộc viếng thăm tất niên vẫn đang được tái diễn.

Lúc này cái tủ lạnh của nhà ông Lạc cũng trống trơn không còn chất đồng các loại hoa quả, bánh trái... để đệm chỗ cho cái “phong bao” xinh xinh đáng yêu kia như mọi khi nữa. Từ bộ ấm chén đến hộp chè nhà ông, con bé ô-sin vẫn cần mẫn lau rửa sạch sẽ mỗi sáng nhưng chả mấy khi dùng đến... Một không khí thật yên lặng, thật tĩnh tại và thật tốt cho người đã về hưu.

Cũng chả biết từ bao giờ, bà Lạc bỏ hẳn thói quen bật ngọn đèn ở ngoài sân nữa.

- “Đào ôi, có ma nào đến đâu mà bật lên cho tốn điện”, bà lầu bàu.

Chuyện tốn điện ngày trước bà nào đâu quan tâm. Giờ thì từ khi nhà nước tăng giá điện, ngôi nhà rộng thênh thang của ông bà xem ra lại trở nên có vấn đề với các chi phí kèm theo. Bà cũng chả buồn ngồi xem vô tuyến ở bộ salon da sang trọng kê ở tầng một như mọi khi sau bữa tối nữa mà tót lên tầng hai ngồi ngủ gà ngủ gật trên bộ trường kỷ giả cỏ.

Vậy mà bỗng nhiên tối nay vào lúc 8 giờ, bỗng nhiên có tiếng chuông bấm liên tục ở cửa. Con John choàng dậy, lao vọt ra sân. Bà Lạc cũng chợt tỉnh khỏi cơn ngủ gà ngó ra ngoài cửa sổ nhìn xuống dưới sân:

- “Ai vậy nhỉ? Nhà mình dạo này có khách khứa gì đâu, hay là cơ quan đến đưa quà Tết”

Ngoài trời đã tối xẩm, gió giật mạnh từng cơn. Mấy hôm nay có đợt gió mùa Đông bắc thổi xung tự nhiên lạnh hẳn. Căn nhà vốn chỉ có ông bà Lạc ở cùng với con bé cháu ở quê lên giúp việc trở nên rộng thênh thang, vắng lặng trong đêm đông. Ông Lạc ăn xong đã leo lên giường đọc nốt tập chương Kim Dung anh con trai lớn mới mang sang lúc chiều rồi tót về ngay cho kịp bữa tối kéo vợ cần nhần.

- “Bác ơi, cho cháu hỏi đây có phải là nhà bác Lạc, thủ trưởng cơ quan X không ạ?”

- “Đúng rồi, cháu ở đâu đến thế.” Bà Lạc đáp.

Bà đã kịp đứng phắt dậy từ chiếc tràng kỷ, men cầu thang xuống đi ngang qua phòng khách để bước ra, tất nhiên không quên bật ngọn đèn sân. Dù vậy bà vẫn chưa bỏ được thói quen cố hữu phải hỏi kỹ nơi xuất phát của người khách vừa thoáng liếc vào mấy thứ túi lủng củng anh chàng thanh niên khệ nệ xách theo.

- “Thưa bác, cháu ở cơ quan X - là đối tác của cơ quan mình, bác trai có nhà không ạ?”

Cậu thanh niên vừa nói, vừa sầm sầm bước qua cánh cửa vào trong sân.

- “Vậy à, mời anh vào trong này”. Bà Lạc sẽ sàng đáp, trong bụng vẫn thấy hơi nghi ngại.

- “Thưa bác, cháu được cơ quan phân công đến, có ít gọi là quà Tết gia đình, mong bác nhận cho...”. Anh chàng nói luôn một mạch không nghỉ như sợ bà Lạc đổi ý.

- “Ấy chết, nhà tôi có làm gì đâu mà cơ quan các bác cho quà?”. Bà Lạc vội đáp.

- “Thưa bác, cháu đã được các anh ấy dặn phải cố đến thăm gia đình bằng được hôm nay, không có lại áp Tết quá”.

- “Thế đề tôi mời ông nhà tôi xuống nhé...”. Bà Lạc nói.

- “Thôi không cần đâu ạ, cứ để bác trai nghỉ. Bác ấy đã bận trăm công nghìn việc rồi. Lúc này không nên quấy rầy để bác có thể thư giãn đôi chút...”. Anh chàng vội ngắt lời bà Lạc.

- “Thế bác nhé, cháu xin phép phải đi vì còn phải đến một vài nơi nữa kéo muộn rồi, cháu xin cảm ơn bác”.

- “Anh ngồi uống chén nước cho ấm bụng cái đã...”

- “Thôi xin phép bác, cháu đi không ô tô đang đợi ngoài kia...”

- “Vậy à, thế thì xin cảm ơn anh và cơ quan...”

- “Dạ...”, vừa đáp đã thấy anh chàng thoát ra đến cửa...

Chuông đồng hồ trong phòng khách nhà bà Lạc thông thả gõ 9 tiếng. Vẫn vắng lặng như mọi khi. Con John vẫn ngủ say sưa góc phòng khách. Căn phòng lại trở về bóng tối như trước... Bà Lạc đang xem dở bộ phim nhiều tập của Hàn Quốc trên kênh truyền hình, vẫn gật gà, gật gù như mọi khi. Còn ông Lạc đã gạt cuốn sách chương sang một bên, ngủ từ lúc nào, đèn đầu giường vẫn sáng. Đột nhiên có tiếng chuông bấm, lần này thấy dẹt dẹt chứ không đồng đặc như lúc nãy... Bà Lạc choàng dậy khoác cái áo rồi lạch bạch xuống nhà dưới.

- “Giờ này còn ai đến thế này?”. Bà tự hỏi.

- “Thưa bác, cháu đây ạ”. Ngọn đèn ngoài sân vừa bật, bà chưa kịp nhìn ra ngoài xem ai đến thì đã nghe giọng cậu thanh niên.

- “Cháu đây ạ, lúc nãy cháu vừa tới gia đình”. Anh thanh niên lúng búng...

- “Cháu phải thành thật xin lỗi bác và gia đình, cháu nhầm địa chỉ ạ. Về cơ quan báo cáo lại mới biết là cháu đến nhầm chỗ bác. Cháu rất mong hai bác thông cảm... Tất cả chỉ vì quyền niên giám điện thoại không chịu cập nhật, đăng toàn thông tin cũ cách đây lâu rồi.

- “À ra vậy...”, bà Lạc lúc này mới tỉnh hẳn, hiểu ra đầu đuôi câu chuyện. “Vậy anh muốn lấy lại túi quà chứ gì”.

- “Dạ thưa bác, cháu chỉ muốn xin lại cái phong bì ở trong túi quà thôi ạ. Còn túi quà xin gia đình cứ giữ lại coi như cháu tặng hai bác. Bác thông cảm cái phong bì đó cháu phải giao lại cho chỗ khác... nếu không cháu chẳng biết ăn nói thế nào với sếp cháu...”./.